

Sygn. akt V GC 269/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Maciej Rzewuski,
Protokolant:	sekr. sąd. Arkadiusz Kozioł

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2018 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz powódki (...) S.A. w G. kwotę 104.550,00 (sto cztery tysiące pięćset pięćdziesiąt 00/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2017 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.645,00 (dziesięć tysięcy sześćset czterdzieści pięć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400,00 (pięć tysięcy czterysta 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. zasądzone w pkt. I wyroku świadczenie rozkłada na 11 (jedenaście) rat miesięcznych, płatnych do 30 (trzydziestego) dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od 30 marca 2018 r., a kończąc na 30 stycznia 2019 r., przy czym 10 (dziesięć) pierwszych rat w kwotach po 9.000,00 (dziewięć tysięcy 00/100) złotych, a ostatnia 11 (jedenaście) rata w kwocie 14.550,00 (czternaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt 00/100) złotych, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie zasądzonymi w pkt. I wyroku od kwoty każdej z rat od dnia 14 marca 2017 r. do dnia zapłaty takiej raty, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku uchybienia w płatności którejkolwiek z rat cała pozostała do spłaty należność staje się natychmiast wymagalna.

/SSR del. Maciej Rzewuski/

Sygn. akt V GC 269/17

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. w R. na swoją rzecz kwoty 104.550 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto, powód domagał się zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w oparciu o złożoną pozwaną ofertę, ta zamówiła u niego różnego rodzaju materiały. Zakupiony towar został przekazany i odebrany przez pozwaną. W związku ze sprzedażą powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 104.550 zł z terminem płatności do 13 marca 2017 r. Mimo wezwań do zapłaty, pozwana nie opłaciła należności wynikającej z faktury, nie udzieliła też na nie żadnej odpowiedzi (vide: k.2-3).

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Sp. z o.o. w R. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana potwierdziła fakt dostarczenia jej przez powoda zamówionych urządzeń (...). Wskazała jednak, że w ramach prowadzonej działalności, wykonuje roboty związane z budową (...), za które otrzymuje zapłatę dopiero po odbiorze przez inwestorów. Z tego względu, zdaniem pozwanej, roszczenie powoda jest przedwczesne, gdyż zasady rozliczeń między stronami przewidywały zapłatę za towar dopiero po otrzymaniu zapłaty od inwestora (vide: k.36-37).

W piśmie procesowym z 12 stycznia 2018 r. powód podtrzymał swoje uprzednie stanowisko wskazując, że termin płatności za towary dostarczone pozwanej wynikał z zaakceptowanej przez nią oferty (vide: k.62).

Na rozprawie sądowej w dniu 19 marca 2018 r. powód przychylił się do wniosku pozwanej o rozłożenie należności dochodzonej pozwem na raty (vide: k.79v).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie oferty nr (...) (...) Sp. z o.o. w R. zamówiła u (...) S.A. w G. urządzenia (...) o wartości brutto 104.550 zł. Dnia 22 lutego 2017 r. (...) Sp. z o.o. przekazano komplet zamówionych urządzeń.

(bezsporne; oferta nr (...) – k.4-5, protokół przekazania – k.6)

W dniu 27 lutego 2017 r. (...) S.A. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 104.550 zł z terminem płatności do dnia 13 marca 2017 r. Termin taki wynikał z zaakceptowanej przez Zamawiającą oferty.

(dowody: oferta nr (...) – k.4-5, faktura nr (...) – k.7)

(...) S.A. wzywał (...) Sp. z o.o. do zapłaty należności wynikającej z wystawionej faktury VAT. Wezwania okazały się bezskuteczne.

(bezsporne; wezwania do zapłaty – k.17-20)

W skierowanym do powoda piśmie z dnia 13 lutego 2018 r., pozwana uznała za bezsporną wierzytelność powoda w kwocie 104.550 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, określonymi w fakturze VAT wystawionej przez powoda. W treści tego pisma wniosła o rozłożenie w/w należności na 11 rat miesięcznych, poczynając od 28 lutego 2018 r., z których pierwsze 10 rat – płatne w kwotach po 9.000 zł, a ostatnia wyrównująca rata – płatna w kwocie 14.550 zł.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 13 lutego 2018 r. – k.78)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny, który w zasadzie pozostawał niesporny między stronami procesu, został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwości strona pozwana nie kwestionowała.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przesłuchanie stron, bowiem zgodnie z przepisem art. 299 k.p.c. dopuszczenie tego dowodu może nastąpić wówczas, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku, pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego, dokumenty załączone do akt sprawy, były w pełni wystarczające do wyjaśnienia wszystkich istotnych kwestii niniejszego postępowania, przez co przesłuchanie stron jawiło się jako zbędne. Nadto, wnosząc o przesłuchanie stron pozwana nie wskazała tezy dowodowej – okoliczności, na jakie taki dowód miał zostać przeprowadzony ani osób, które miałyby być przesłuchane w tym charakterze (stronami są spółki prawa handlowego). Dowód ten więc także z przyczyn technicznych (formalnych) nie nadawał się do przeprowadzenia.

Spór in casu sprowadzał się do ustalenia terminu płatności za dostarczone pozwanej urządzenie.

W badanej sprawie pozwana nie kwestionowała bowiem faktu dostarczenia jej przez powoda (po zaakceptowaniu jego oferty) zamówionych urządzeń, ani też wysokości ceny za dostarczony towar. Pozwana nie przedstawiła przy tym żadnego dowodu, z którego wynikałoby, żeby zgłosiła zastrzeżenia co do wskazanego w ofercie terminu płatności za dostarczone towary, który w pkt 3.1 oferty został ustalony na 14 dni od daty wystawienia faktury.

Zgodnie natomiast z treścią art. 3 k.p.c. strony postępowania obowiązane są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Wskazana regulacja prawna jest wyrazem tendencji do poznania prawdy w postępowaniu cywilnym, obejmującej nie tylko sferę uprawnień sądu, lecz także stron i uczestników postępowania oraz ich pełnomocników, którzy swoim działaniem powinni przyczyniać się do jej wykrycia. Statuuje ona zarazem zasadę kontradyktoryjności. Zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontradyktoryjności procesu, gdyż ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych (vide: J. Bodio, Komentarz aktualizowany do art. 3 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex/el. 2014, Nb 1). Tym samym, ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają tę stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. W konsekwencji adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. nie jest sąd, lecz właśnie strony procesowe i nie można zarzucić, że sąd ją naruszył (vide: wyrok SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99, Lex nr 83805, oraz wyrok SN z dnia 11 grudnia 1998 r., II CKN 104/98, Lex nr 50663).

Skoro zatem obowiązek (ciężar procesowy) przedstawiania okoliczności faktycznych i dowodów (art. 3 i art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c.) spoczywa na stronach, których aktywna postawa ma istotne znaczenie w przebiegu procesu cywilnego, to oznacza, że to strony w efekcie mają być „siłą napędową” procesu cywilnego. Po zmianach ustrojowych i związanych z tym nowelizacjach procedury cywilnej, m.in. skreśleniu § 2 w art. 3 k.p.c., przyjęty został kontradyktoryjny model postępowania, w którym materiał procesowy dostarczają strony i uczestnicy postępowania (vide: wyroki SN: z dnia 7 maja 2008 r., II PK 307/07, Lex nr 490351; z dnia 4 października 2007 r., V CSK 188/07, Lex nr 485901; postanowienie SN z dnia 7 listopada 2003 r., I CK 176/03; Lex nr 151620; wyrok SA w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., I ACa 1457/03, OSA 2005, z. 3, poz. 12). Konkludując ciężar instruowania procesu spoczywa na stronach procesowych, które ponoszą pełną odpowiedzialność za wynik postępowania cywilnego, w tym zwłaszcza dowodowego.

Poczynione rozważania przemawiały wyraźnie za uwzględnieniem powództwa, albowiem strona pozwana nie zaoferowała żadnych konkretnych dowodów, z których wynikałoby (choćby pośrednio), jakoby strony miały poczynić ustalenia w zakresie terminu płatności odmienne od tych, zredagowanych w treści oferty powoda. Powyższe prowadzi do wniosku, że strony związane były postanowieniami określonymi w rzeczonyj ofercie (art. 66 k.c.). Stąd termin płatności za sprzedane pozwanej towary upływał 14 dni po wystawieniu faktury VAT, tj. 13 marca 2017 r. Warto zaznaczyć, że strona pozwana na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała faktu przyjęcia oferty powoda. Okoliczność tę należy więc dodatkowo uznać za przyznaną, stosownie do zasad wynikających z treści art. 230 k.p.c.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności wytoczonego powództwa było pismo pozwanej z 13 lutego 2018 r., skierowane bezpośrednio do powoda. Z treści tego dokumentu wynika wprost, że pozwana uznała za bezsporną wierzycelność powoda w kwocie 104.550 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, określonymi w fakturze VAT wystawionej przez powoda. W piśmie tym pozwana wnioskuje jednocześnie o rozłożenie w/w należności na 11 rat miesięcznych (poczynając od 28 lutego 2018 r.), z których pierwsze 10 rat byłoby płatne w kwotach po 9.000 zł, a ostatnia rata wyrównująca – w kwocie 14.550 zł.

Warto podkreślić, że w następstwie złożenia w/w wniosku o rozłożenie dochodzonej pozewm należności na raty, powód cofnął wszystkie swoje wnioski dowodowe z osobowych źródeł dowodowych. Taka postawa strony pozwanej świadczyła bowiem wyraźnie o uznaniu przezeń całej wierzycelności pieniężnej, objętej żądaniem pozwu.

W konsekwencji powyższego, zasadne było uwzględnienie powództwa w całości (pkt I), ponieważ strony łączyła umowa sprzedaży nakładająca na kupującego obowiązek zapłaty ceny (art. 535 k.c.). O zasądzonych odsetkach orzeczono po myśli art. 481 §1 k.c., zgodnie z którym, jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody. Datę odsetek ustalono w oparciu o termin płatności wskazany w fakturze VAT wystawionej przez powoda.

Wobec zaakceptowanego przez powoda wniosku pozwanej z 13 lutego 2018 r., zasądzone świadczenie, w zgodzie z regulacją art. 320 k.p.c., rozłożono na 11 rat (pkt III). Sąd przesunął jedynie termin płatności rat o miesiąc, mając na uwadze fakt, że w dacie wyrokowania (19 marca 2018 r.) upłynął bezskutecznie termin płatności pierwszej raty, przypadający na 28 lutego 2018 r.

O kosztach procesu (pkt II) orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

/SSR del. Maciej Rzewuski/